

JEANETTE BERGENSTAV

YÖN SAALISTAJAT

JENNIFER SUNDIN -SARJA

DOCENDO

YÖN SAALISTAJAT

Jeanette Bergenstavilta on
aiemmin suomennettu:

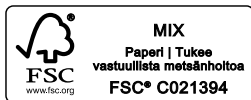
Syntiuhrit (2021, suom. 2023)

**JEANETTE
BERGENSTAV**
YÖN SAALISTAJAT

JENNIFER SUNDIN -SARJAN TOINEN OSA

Ruotsin kielestä suomentanut Kirsi Kokkonen

DOCENDO

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Nattrov

© Jeanette Bergenstav, first published by Norstedts, Sweden, in 2022.

Published by agreement with Norstedts Agency.

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Kirsi Kokkonen

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuvat: iStock ja Unsplash (Casey Horner)

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-087-2

Painettu EU:ssa

*Lempi-ihmisilleni
Fredrikille ja Patricialle*

LUKU 1

EPÄMIELLYTTÄVÄ TUNNE. HÄN ei tiedä mistä se johtuu, mutta se tarttuu häneen kiinni ja ryömii jäätävästi selkäranka pitkin. Vincent Hammarén katselee ympärilleen. Tuuli riuhtoo parkkipaikan tuloväylän vieressä olevaa tammea. Joululta paikalleen jätetty valoköynnös irtoaa ja heiluu rajusti tuulenpuuskien tahtiin. Liikekeskus Torslanda Torgin ympäristö on jokseenkin autio. Maanantai-ilta ja pirun helmikuu. Neljä plusastetta ja pilkkopimeää jo monta tuntia.

Vincent kumartuu hiilikuiturunkoisen, sähkövaihteilla varustetun polkupyöränsä ylle. U-lukko napsahtaa kiinni, ja hän suoristaa selkensä. Sade piiskaa hänen kasvojaan, kun hän kääntyy nopeasti ympäri paljastaakseen mahdollisen tarkkailijan. Tassuaan heiluttava kullanvärinen koristekissa näyttää pilkkaavan häntä ja hänen hullutuksiaan pimeänä olevan ravintolan ikkunasta.

Hemköpistä tulevien ostoskärkyjen räminä saa hänet hypähtämään. Kärkyjä työntävä nainen ei kiinnitä häneen mitään huomiota.

Vincent vetää pari kertaa syvään henkeä ja kumartuu lisälukon puoleen. Hän sai sairaan kalliin pyöränsä äidiltä ja isältä 21-vuotislahjaksi. He tarkoittivat hyvää. He halusivat hänen ulkoilevan ja liikkuvan enemmän. Kuten hän oli tehnyt aiemmin. Siitä oli kuitenkin aiheutunut hänelle vain huono omatunto ja venähtänyt ranne.

Helvetin lukko tempuilee, ja hän kiskoo avainta. Adrenaliini virtaa hänen seistessään sillä lailla, haavoittuvana ja näkemättä

taakseen. Hän kiroaa pimeänpelkonsa, joka saa hänen sydämensä säntäilemään. Tapahtuneesta on kuitenkin jo kolme vuotta. Puh- taasti tilastojen perusteella hänen kimppuunsa ei hyökätä enää koskaan. Siitä huolimatta hän on jatkuvasti valppaana. Etenkin pi- meässä. Hänen pitäisi piru vie muuttaa ulkomaille.

Klik. Vihdoin lukko napsahtaa kiinni. Sormet ovat alkaneet jäy- kistyä, ja sade etsiytyy takinkauluksesta sisään. Vincent ottaa urheilukassinsa. Hän menee puolijuoksua kohti salia katsellen valppaasti ympärilleen. Hän kiroaa viimeaikaista varkausaaltoa, joka tekee kahden lukon kanssa taistelun välttämättömäksi. Liigat tekevät Torslandaan säännöllisiä ryöstöretkiä, käyvät poimimas- sa viimeisimmät polkupyörä- ja mopomallit ja vievät hävyttömän kalliit vanteet joukkoliikenteellä jatkaneiden työmatkalaisten urheiluautoista.

Viime aikoina jopa nuorempia jengiläisiä puukkoineen on alka- nut tulla sinne bussilla ja pakottanut paikalliset muksut antamaan heille merkkitakkinsa, kännykkänsä ja AirPodinsa. Vincent pys- tyy ymmärtämään sen. Kaikki on vastustamattomasti katettuna. Statustavaroiden ilmaisbuffetti. Koska tekijät ovat ikänsä puoles- ta harvoin rikosoikeudellisessa vastuussa, he saavat rangaistuk- seksi korkeintaan yhden käynnin sossussa ja sen jälkeen kaikki on taas ennallaan.

Vincent on tehnyt läksynsä. Hän on katsonut kaikki *Viikon rikoksen* jaksot, ja hän syventyy aiheeseen kriminologian kurs- silla. Hänen arkensa on kuin jatkuvaa kognitiivista käyttäytymis- terapiaa. Povitaskussa kyynelkaasupullo hankaa rintaa vasten ja antaa turvallisuuden tunnetta. Se on hänen lohturiepunsa.

Hän vetää salin oven auki, näyttää asiakaskorttiaan koodinluki- jalle ja näppäilee koodin neljä viimeistä numeroa. Seuraava ovi su- rahtaa. Kuin pienenä tervetuloivotuksena. Kello on 20.34. Hien ja desinfiointiaineen haju pistää nenään. Hän pakottaa itsensä

sinne jo kymmenettä kertaa, ja hänen mielestään se alkaa kyllä jo näkyä. Hän ei kuitenkaan aio miksikään salihirmuksi. Hän vihaa jokaista sekuntia, jonka viettää hikisten ja ähkivien muukalaisten seassa. Vatsalihaksia hän tavoittelee. Naiset kuulemma rankkaavat pyykkilautavatsan kolmanneksi seksikkäimmäksi piirteeksi miehen vartalossa. Vain kiinteä takamus ja kauniit silmät menevät sen edelle. Mutta nehän hänellä jo on.

Vincent panee märät talvikenkensä hyllyyn kolmen muun kenkäparin viereen. Paras asiantila tähän asti. Hän on huomannut, että vähiten tuskallista on treenata niin myöhään kuin mahdollista, kun kaikki ovat rojahtaneet kotisohville television ääreen. Silloin pukuhuoneessa ei tarvitse tungeksia eikä laitteisiin tarvitse jonottaa. Se saa luvan korvata pimeässä tehdyt pyörämatkat.

Hän on täällä vain Nadjan takia. Hänen vatsanseutuaan kutkuttaa hänen ajatellessaan Nadjan ruskeita silmiä, joiden pitkät ripset ovat todellakin aidot. Koko Nadja tuntuu aidolta, toisin kuin kaikki feikkihimmut. Toki Vincent on ollut ihastunut ennenkin, mutta tämä on erilaista. Nadja on erilainen. Vähäpuheinen muttei ujo. Iloinen, muttei naura teennäisesti koko ajan. Hän tuntuu tietävän, kuka on ja mitä haluaa. Ja kenen kanssa. Vincent on valmis tekemään kaikkensa, jotta Nadja valitsisi hänet. Jopa tämän treenin, hän ajattelee astuessaan juoksumatolle.

Hän vääntää musiikin kovemmalle kuulokkeissaan ja menee mukaan Billie Eilishin uusimman hitin tahtiin. Tavalliseen tapaan hän muistelee Nadjan kanssa käymiään keskusteluja. Ruokatauoilla, bussissa ja viimeisimpänä Snapchatissa juuri ennen kuin Nadja matkusti pois. Sana sanalta. Lause lauseelta. Hän imeskelee niitä kuin kovaa kermakarkkia, jota pakottautuu olemaan purematta, jotta paras keskikohta jää jäljelle. Hän muistaa kuinka Nadja empi hänen ehdottaessaan tapaamista keskustassa. Lefaan tai ehkä jonnekin syömään menoa. Vincent hymyilee. Lopulta

Nadja suostui. Nyt on enää muutama päivä siihen, kun hän tulee takaisin. Vietettyään kolme loputtoman pitkää viikkoa sukulais-ten luona Turkissa.

Vincent on saanut kohotettua sykkeensä ja hiljentää juoksu-maton vauhtia. Taas häneen iskee tunne kuin häntä tarkkailtai-siin. Hän ajattelee kaasusumutintaan, joka on kaapissa lukon ta-kana. Soutulaitteessa on tyttö selkä häneen päin, ja kaksi hänen itsensä ikäistä poikaa näyttää uppoutuneen katosta roikkuvissa näytöissä pyörivään tosi-tv-ohjelmaan.

Vincentin katse hakeutuu suuriin, parkkipaikalle antaviin ja sa-teesta märkiin ikkunoihin. Illan pimeydessä ne ovat kuin valta-vankokoiset peilit. Hän siristää silmiään nähdäkseen niiden läpi, mutta erottaa vain kuntosalilaitteet, käsipainot ja pukuhuonet-ta kohti kävelevän tytön. Hän suoristaa automaattisesti selkensä tarkastellessaan peilikuvaansa. Hän sutaisee hikisen hiussuortu-van pois otsalta ja vaientaa vainoharhaiset ajatukset mielestään.

Vincent kiristää tunnin pituisiksi suunnittelemansa treenit 48 minuuttiin ja pyyhkii kuuliaisesti kainalonsa märällä pyyhkeellä. Pelkkä ajatus suihkussa käynnistä muukalaisten kanssa herättää puistatuksia. Muiden hilseet ja häpykarvat lattiakaivossa. Porukka jopa kusee suihkussa, hän on huomannut sen hajusta.

Hän pukee collegepuseron päälleen ja harkitsee hölkkäävän-sä solariumiin treenisortseissa. Muuttaa mielensä muistaessaan kaatosateen ja vetää sukat ja farkut jalkaansa. Hän rientää sa-lin poikki. Tällaisissa autoissa paikoissa on jotakin karmivaa. Niissä voi tapahtua mitä vain. Paikassa on toki kameravalvonta, mutta mitä se auttaisi tiukassa tilanteessa? Kukaan tuskin tark-kailee kameroita vuorokauden ympäri valmiina ryntäämään pai-kalle. Kuntoilijarakukalle on laiha lohtu, jos pahoinpitely tai ryös-tö tai raiskaus on tallennettuna nauhalle, niin että sen voi katsoa

jälkikäteen. Silloin tekijän tunnistamiseen on suurempi mahdollisuus, mutta...

Vincent pysäyttää ajatusten virran. Mitä hittoa hän miettii! Hänen tietääkseen tällä salilla ei ole koskaan tapahtunut mitään. Kunpa hänen yliaktiiviset aivonsa vain voisivat rauhoittua hie-
man. Terapeutti oli sanonut hänen yliajatteluaan täysin luonnolli-
seksi puolustautumisreaktioksi. Muttei ehkä enää kolmea vuotta
myöhemmin? Mutsi on varmasti oikeassa. Hänen pitäisi katsoa
komedioita jännäreiden sijasta. Tai hyvän mielen ohjelmia. Ehkä
Nadja pitää sellaisista?

Sade ropisee hellittämättä, kun Vincent panee kengät jalkaan. Hän vilkaisee pyöräänsä, mutta tietää että kestäisi kauemmin ava-
ta pyörän lukot, polkea muutama vaivainen metri viereisen raken-
nuksen lyhyelle sivulle ja sitten lukita pyörä uudestaan. Joten hän
painaa oven auki ja lähtee kyyryssä juoksuun.

LUKU 2

VINCENT PAINAUTUU SOLARIUMIN sisäänkäyntiä vasten suojautuakseen kosteudelta ulkonevan katon alla. Hän tunnustelee takintaskujaan. Mihin hittoon hän on pannut puhelimensa?

Kimeä huuto saa hänet jäykistymään ja tähyilemään pimeään. Sitten kuuluu yhtä kimeä naurunremahdus ja hän näkee vilaukselta pari tyttöä kyyhöttämässä toisella puolella katua olevan tiilenpunaisen kolmikerroksisen talon portaikossa. Vincent huokaisee ja yrittää muistella. Ehkä puhelin jäi sortsien taskuun? Hän avaa kassinsa ja alkaa kaivella sinne viskomiaan tavaroita. Ei tunne mitään kovaa ja nelikulmaista. Ajovalot valaisevat seinän lyhyeksi hetkeksi harmaan pakettiauton rullatessa hieman kauempana sijaitsevalle lastauspaikalle.

Samaan aikaan Vincent muistaa panneensa iPhonensa kassin sisätaskuun. Juuri sinne minne pitääkin. Hän ottaa puhelimen helpottuneena käteensä. Hän on selaamassa esiin Sun-sovellusta avatakseen solariumin digitaalisen ovilukon, kun tuntee raskaan käden olkapäällään.

”Hei bro! Onko tupakkaa?” Vincentin takana seisoo kolme poikaa. Hänen autopilottinsa käynnistyy ja tekee pikaskanauksen. Mustat takit, tennarit ja kolmella valkoisella raidalla koristetut treenihousut. Yksi pitkä tyyppi, kaksi lyhyttä. Yksi ruotsalainen, kaksi maahanmuuttajaa. Eivät torslandalaisia. Juuri ja juuri teini-ikäisiä, mutta rehvakkaita. Ja aivan liian lähellä.

Vincentin kurkkua kuristaa, aivan kuin joku pojista olisi jo pannut käden hänen kaulalleen ja puristanut. Hän ei saa sanaakaan ulos. Pudistaa vain päätään.

”Äh, mitä hittoa, bro. Totta kai sulla tupakkaa on. Ootko sä nuuka vai?”

”En... Öh... En polta.” Vincent kuulee hädin tuskin omat sanansa.

Pisin poika, jonka vaaleat puolipitkät hiukset roikkuvat märkinä suortuvina, astuu askeleen eteenpäin. ”Rahaa”, hän sanoo ja huiskauttaa amatöörimäisesti tatuoitua kättään käskevästi. Hengitys paljastaa, että juuri hän on äskettäin polttanut heidän viimeisen tupakkansa.

”Ei minulla ole. Kortteja vain.” Vincent katsoo vaaleahiuksisen pojan kirkkaansinisiin silmiin. ”Voin swishata sinulle rahaa, jos haluat.” Hän kuulostaa niin sääliäältä, että häpeää. Katsoo kenkiinsä.

”Pidätkö sä meitä vittu ihan idiootteina...” Vaaleahiuksinen tarttuu Vincentin takkiin ja vetää tämän vielä lähemmäs itseään. Vincent pidättää hengitystä.

”Äh, anna olla. Bussi tulee.” Nuorimmalta näyttävä poika alkaa peruuttaa bussipysäkin suuntaan. Toinen, tummahiuksinen ja ohutviiksinen tyyppi, empii tovereidensa välillä. Vaaleahiuksinen tarttuu kovemmin Vincentin takkiin. Kuin haluaisi kirjaimellisesti puristaa tästä rahat ulos. Vincent tuijottaa hänen kättään. Peukalon ja etusormen välissä lukee LOKE harottavin kirjaimin.

”Älä viitsi, häivytyään!” Viiksityyppi tuntuu päättäneen, että bussi on paras vaihtoehto, ja tönäisee Lokea olkapäähän. ”Homataan keskustasta tupakkaa.”

Vihdoin vaaleahiuksinen päästää irti. Hän peruuttaa hitaasti Vincentin luota, muttei irrota tästä katsettaan. Vincent ei uskalla liikahtaa. Hänestä tuntuu, että pieninkin liike voisi saada tilanteen pahenemaan. Hän pystyy hengittämään vasta, kun kaikki

pojat ovat kääntyneet ja juoksevat kohti bussipysäkkiä. Hän va-
joaa maahan. Hän haluaa itkeä, mutta nyyhkytykset eivät tule. Ei-
vät myöskään kyyneleet. Sen sijaan hän laskee takaperin, kuten
on oppinut. "100, 99, 98, 97..."

Hänen päästyään 60:een hänen jalkansa kantavat taas. Oikeas-
taan hän menisi mieluiten suorinta tietä kahdella erillisellä lukol-
la ja ikkunakalttereilla turvattuun kellariasuntoonsa vanhempien-
sa omakotitalossa. Telkeytyisi sisään eikä enää koskaan lähtisi
ulos. Mutta ei, hän sanoo itselleen. Hän ei anna periksi joidenkin
sopeutumattomien lähiöpenskojen takia. Hän tekee tämän itsen-
sä vuoksi. Ja Nadjan vuoksi.

Hän naputtelee Sun-sovelluksen esiin vapisevin sormin. Valit-
see kohdan "Avaa ovi", odottaa kunnes kuuluu surahdus ja menee
sisään.

LUKU 3

VINCENT KURKISTAA KÄYTÄVÄÄN. Kaikki viisi ovea ovat auki. Hän on siis ainoa. Solariumissa käynti ei ole erityisen trendikästä, hän tietää sen. Useimmat valitsevat suihkurusetuksen, mutta siinä kulkee hänen rajansa. Kahdesta pahasta tämä on vähemmän paha vaihtoehto. Hän pysähtyy erilaisia aurinkoöljyjä sisältävän automaatin luona, mutta päättää jättää ostamatta mitään. Kun hän aiemmin testasi, hän huomasi vain sen eron, että haisi mustikalta jälkikäteen. Hänen tavoitteenaan ei ole tulla rusinaksi. Hän haluaa vain, ettei näytä itsevalaisevalta Nadjan rinnalla.

Hän menee tavalliseen tapaan koppiin numero kolme. Siihen jossa on hybridiputket, joiden väitetään antavan paremman värin paremmalla tekniikalla. Se maksaa kympin minuutilta, ja Vincent maksaa sovelluksessa kahdestatoista minuutista. Hän sulkee oven ja alkaa riisuutua.

Solariumlaite muistuttaa vasta laskeutunutta avaruusalausta. Siinä vaihtelevat valot sinisestä vihreään. Vincent horjahtaa riisuessaan farkkuja. Hänen polvensa ovat edelleen hieman heikkona. Hän kaivaa kyynelkaasupullon takin povitaskusta ja panee sen toiseen kenkään. Mieluiten hän pitäisi sitä kädessä, mutta hän epäilee sen voivan räjähtää lämmössä.

Kun se Loke jengeineen oli tullut hänen luokseen, hän oli lauantunut pelosta niin pahasti, ettei ollut edes muistanut sumuttimen olevan mukana. Hänen täytyy terästäytyä. Tulla toimintakykyisemmäksi, hän miettii pyyhkiessään makuualustaa

huolellisesti desinfiointiaineella. Hän toistaa proseduurin varmuuden vuoksi. Työntää pois ajatukset siitä, kuka mahdollisesti on maannut ja hikoillut siinä ennen häntä.

Hän ottaa pienet aurinkolasinsa esiin. Riisuu lyhyen epäröinnin jälkeen myös bokserinsa. Hän ei koskaan totu olemaan nakuna solariumissa, mutta tietysti ruskea keho on paremman näköinen ilman kalsareiden muotoista valkoista osaa. Hän tarkistaa kahteen kertaan, että on lukinnut oven sekä kahvasta että hakasella ennen kuin menee makuuasentoon. Hän painaa laitteen käyntiin ja antaa loisteputkien lämmittää jännittyneitä kehoaan. Hän ajattelee Nadjaa ja tuntee levollisen olon leviävän hitaasti vartaloonsa sitä mukaa kun lämpötila kasvaa.

Hän yrittää kuvitella, millaiset heidän treffeistään tulee. Olisiko hölmöä tarttua Nadjaa kädestä heidän kävellessään keskustassa? Uskaltaisiko hän suudella tätä? Ei, halaus saa kyllä riittää. Hän tuntee itsensä aloittelijaksi, vaikei sitä ole. Hänen elämässään on ollut muita tyttöjä, mutta Nadjan kanssa kaikki on erilaista. Hän pelkää tekevänsä virheen. Pelästyttävänsä Nadjan tiehensä. Ehkä hän on tällä kertaa rakastunut ihan oikeasti? Ja samaan aikaan tuntuu maahanmuuttajatyön kanssa ulos meno siltä kuin miinakentällä kävelisi. Hän tietää, että perhe on Nadjalle tärkeä. Hän päättää edetä hitaasti. Hänellä ei ole kiire. Hän on tyytyväinen, kun voi vain hengaila Nadjan kanssa.

Ulko-oven surina tempaisee Vincentin ajatuksista, ja hän kuulee jonkun lähestyvän käytävässä. Sydän lyö nopeammin. Skarp-paa nyt, hän ajattelee tiukasti. On olemassa muitakin, jotka haluavat eroon talvenkalpeasta ihosta. Hän yrittää palata ajatuksiin Nadjasta, mutta ovelta kuuluva raapaisu keskeyttää hänet.

"Varattu!" Hän pinnistelee kuulostaakseen itsevarmalta, mutta äänen tärinä paljastaa hänet. Eivät kai ne pojat ole tulleet takaisin? Hän ei saa vastausta. Hiljaisuuden rikkovat vain hänen omat

pinnalliset hengenvetonsa. Hän kuulostelee keskittyneesti ulkopuolelta kuuluvia ääniä. Meneekö oven takana ollut ihminen toiseen laitteeseen? Onhan siellä hitto vie neljä vapaata solariumkoppia, joista valita. Vincent huokaisee. Idiootteja riittää.

Hän nostaa solariumlasejaan ja tarkistaa ajan. Viisi minuuttia jäljellä. Hän sulkee silmänsä. Yrittää taas laskea takaperin. Ei ehdi kovinkaan pitkälle, ennen kuin kuulee paukahduksen oven takaa.

”Haloo? Tämä on varattu vielä viisi minuuttia.”

Ei vastausta. Vincent kääntää päätään. Pienet lasit liukuvat pois nenänjuuresta ja putoavat lattialle. Hitto. Laitteen katon alla ei ole paljon liikkumavaraa, mutta hän onnistuu kääntymään sivuttain niin että näkee oven. Juuri nyt hän on enemmän ärtynyt kuin peuloissaan. Miten vaikeaa voi olla jättää ihmiset rauhaan? Kiukku taikertuu kurkkuun hänen nähdessään, kuinka kahva painetaan hitaasti alas.

”Minähän sanoin, että tämä on varattu!” Ääni särkyä kuin hänellä olisi juuri alkanut äänenmurros. On hiirenhiljaista. Kuumuus melkein tukehduuttaa hänet.

Sitten kuuluu rysähdys lukitun oven antaessa periksi. Pirstoutuvan puun ääni saa Vincentin ponkaisemaan ylös ja lyömään otsansa laitteen kattoon. Hän vajoaa takaisin alas ja kääntää päätään. Hän näkee oven pienen salvan päätyneen lattialle hänen kenkiensä viereen. Salvan, joka oli tuudittanut hänet valheelliseen turvallisuudentunteeseen. Hän hapuilee kyynelkaasupulloa, mutta se ei enää ole aiemmalla paikallaan.

Vincent ulvahtaa ja painaa kätensä vasten lämmintä pleksilasilevyä, joka peittää loisteputket.

Hänen pitää päästä ylös. Paeta paikalta. Nyt.

Laitteen katto keinahtaa, muttei nouse, vaikka hän painaa sitä niin pitkään että kämmeniä polttee. Katto pysyy hievahtamatta

samassa paikassa, vain noin kymmenen senttimetrin päässä hänen kasvoistaan. Vincent haukkoo henkeään. Mitä oikein tapahtuu?

Paniikki valtaa hänet, kun hän tajuaa, että joku painaa vastaan. Hän ulvoo ja nyyhkii vuoron perään.

”Päästä minut ulos! Päästä minut ulos helvetti soikoon!” Hän tiedostaa vain yhden asian. Hänen pitää nousta ylös. Äkkiä. Hän painaa taas kätensä vasten laitteen kattoa. Taivuttaa jalkansa ja painaa myös polvilumpioillaan. Hän tuntee viiltävän kivun pleksilasin antaessa periksi hänen polvilumpiolleen. Katto liikahtaa muutaman senttimetrin ylöspäin, mutta painuu yhtä nopeasti takaisin alas. Vincentin kurkku tuntuu paksulta. Hänen äänensä tukahtuu. Hän on loukussa kuin rotta ylikuumassa häkissä.

Tuntuu kuin lämpö ja hänen silmiään häikäisevä valo estäisivät kaiken ajatustoiminnan. Hän on vankina valoarkussa, ja hän pystyy kuulemaan vain kuumeisesti takovan sydämensä sykkeen.

Vincentiä alkaa huimata. Hän ei saa happea. Hänen käsiensä ja jalkojensa voima loppuu. Lopulta hän makaa lannistuneena räkänenästä valuen. Hän yrittää vakuutella itselleen, että tämä on vain yksi hänen painajaisistaan. Niin on pakko olla.

Hän kääntää päätään. Katse osuu lattiaan. Kenkiin, jotka hän riisui, kun kaikki oli vielä normaalisti.

Kaksi mustiin puettua jalkaa astuu hänen rajalliseen näkökenttäänsä, ja maailma pysähtyy. Hän lakkaa taas hengittämästä. Panee käden kalunsa päälle. Tuijottaa järeitä miesten kenkiä ja sorkkarautaa, joka roikkuu liikkumatta toista mustaa lahjetta vasten.

LUKU 4

JENNIFER SUNDIN OLI sohvalla puolimakaavassa asennossa, aivan kuten yleensäkin lapsettomien viikkojensa iltoina. Televisiosta tuli *Isänmaan puolesta*. Kaksisuuntaista mielialahäiriötä sairastavan CIA-agentti Carrie Mathisonin tapa ajatella eri lailla kuin useimmat normaalit ihmiset, hänen vimmaisuuksensa ja kykenemättömyytensä punnita seurauksia ennen uuteen tilanteeseen heittäytymistä olivat piirteitä, joihin Jennifer saattoi samastua. Tuntui siltä kuin olisi ollut vanhan ystävän seurassa. Ja koska hänen oma työnsä freelancetoimittajana ei tarjonnut nykyään kovinkaan monia adrenaliinipotkuja, hänen piti hakea niitä televisiosta.

Sillä hetkellä hänen suurin toimeksiantajansa oli *Torslandan Sanomat*, ja hän teki parhaansa saadakseen eloa teksteihin jalkapallon 15. divisioonan tasapeleistä, kotiseutujuhlista ja mahdottomien liikeideoiden innoittamana perustetuista uusista paikallisista yrityksistä, jotka pysyisivät pystyssä yhtä pitkään kuin starttirahaa riittäisi. Oikeastaan Torslandan hiljaiselosta raportointi sopi hänelle hyvin sillä välin kun hän yritti toipua jäykistysleikkauksistaan. Kuntoutussuunnitelman mukaisen treeniohjelman noudattaminen ja jatkuvien lepotaukojen pitäminen veivät sekä aikaa että voimia. Lisäksi hänen piti löytää lasten kanssa uusia rutiineja avioeron jälkeen.

Jennifer vaihtoi asentoa sohvalla, ja hänen vasemmassa nivussaan tuntui vihlaisu. Hän kurkotti kohti sohvapöydällä odotettavaa pilleripurkkia. Hän ajatteli, ettei ollut mitään järkeä kiusata

itseään enempää kuin oli pakko. Hän nielaisi tabletin kulauksella väljähtynyttä kuplavettä.

Kun puhelin alkoi soida, Jennifer ei ensin tiennyt, missä oli. Sitten hän nosti katseensa valkoiseen puukattoon ja kuuli takan rätinän. Tajusi, että oli taas rakkaassa talossaan. Kiitos Annieen, joka oli ollut hänen ystävänsä teinivuosisista asti ja hänen tukenaan syksyllä, kun kaikki oli mennyt päin helvettiä Sebastianin kanssa. Hän huokaisi, kiitollisena siitä että voimistuva soittoääni antoi hänelle syyn sysätä Annieen liittyvän ajatuksen pois.

Hän veti kainalosauvan käteensä, nousi ja etsi puhelintaan, joka oli jatkuvasti kateissa. Hän astui vahingossa toisella jalallaan Goblinin hännälle. Collie ponkaisi pystyyn ja katsoi häntä närkäsyttyneenä.

”Sori, kaveri.” Jennifer kumartui kaivelemaan sohvalla olevaa kasaa, jossa oli vilttejä, lukemattomia lehtiä, sotkeutuneet kuulokkeet ja muutama pariton sukka. Pitsalaatikko ja muutama pitsankannikka kuivuneine tomaattikastikkeineen lensivät lattialle. Goblin otti pari nopeaa askelta ja hotkaisi kannikat suuhunsa. Se näytti ajattelevan, että se oli sopiva hyvitys äsken tapahtuneesta vääryydestä.

Jennifer löysi puhelimensa sohvatyynyn alta juuri samalla hetkellä, kun se hiljeni. Hän näki, että soittaja oli ollut *Torslandan Sanomien* päätoimittaja. Hän painoi takaisinsoittopainiketta. Kello oli 22.24. Mitä Anders voisi haluta tähän aikaan? Mies, jonka mielestä lehtityön pystyi hoitamaan toimisto-aikaan. Iltaisin tai viikonloppuisin tapahtuvat asiat saattoivat – lähes poikkeuksetta – odottaa seuraavaan päivään. Mutta silloin hänen toimittajansa eivät liioin koskaan voittaisi Suurta Journalistipalkintoa.

Anders kuulosti kerrankin kiihtyneeltä. ”Torslanda Torgin liikeskuksen luona on tekeillä jotakin suurta. Useita poliisiautoja,

Alaston nuori mies löydetään talviyönä keskeltä tietä. Hän on kuollut.

MIEHEN KOHTALO JÄRKYTTÄÄ rauhallista göteborgilaista esikaupunkia. Toimittaja Jennifer Sundinin tehtävä on raportoida tapauksesta, ja hän kaivautuu syvälle uhrin menneisyyteen. Nuorten keskuudessa näyttää leviävän järjetön väkivallan aalto.

Kun sitten nainen katoaa ulkona vietetyn illan jälkeen, Jennifer löytää itsensä yllättäen draaman keskipisteestä. Jäljet näyttävät vievän moneseen suuntaan. Joku valehtelee mutta kuka?

Kello tikittää ja panokset kovenevat. Kysymys on elämästä ja kuolemasta.

Yön saalistajat on tiivistempoinen itsenäinen jatko-osa rikosromaanille *Syntiuhrit*, joka nimettiin Ruotsissa yhdeksi vuoden parhaista debyyteistä ja sai ylistäviä arvioita niin lukijoilta kuin arvostelijoiltakin.

”Yön saalistajat on vielä parempi kuin Bergenstavin esikoisdekkari Syntiuhrit.”

– Borås tidning

JEANETTE BERGENSTAV ON palkittu ruotsalainen toimittaja ja kirjailija. Rikosreportterina keräämiään kokemuksia hän hyödyntää taitavasti dekkareissaan. Bergenstav asuu perheineen Torslandassa Göteborgin ulkopuolella. Jennifer Sundin -sarjan aloitusosa *Syntiuhrit* ja toinen osa *Yön saalistajat* ovat saaneet molemmat ylistävät arvostelut Ruotsissa.

DOCENDO

KL 84.2

KANSI: TILLA LARKIALA /
Taittopalvelu Yliveto Oy
WWW.DOCENDO.FI

ISBN 978-952-850-087-2

